HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

28 noiembrie 2013 *

„Recurs — Acces la documentele instituțiilor — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Excepții de la dreptul de acces — Articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță — Siguranță publică — Relații internaționale”

În cauza C-576/12 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 3 decembrie 2012,

Ivan Jurašinović, cu domiciliul în Angers (Franța), reprezentat de N. Amara-Lebret, avocate,

recurent,

cealaltă parte din procedură fiind:

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de K. Pellinghelli și de B. Driessen, în calitate de agenți,

pârât în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano (raportor), președinte de cameră, domnii A. Borg Barthet și E. Levits, doamna M. Berger și domnul S. Rodin, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, domnul Jurašinović solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul (T-465/09, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care i s-a respins acțiunea având ca obiect anularea deciziei Consiliului Uniunii Europene din

* Limba de procedură: franceza.

21 septembrie 2009 (denumită în continuare „decizia în litigiu”) de acordare a unui acces parțial la anumite rapoarte întocmite de observatorii Uniunii Europene prezenți în Republica Croația, în regiunea Knin, între 1 august și 31 august 1995 (denumite în continuare „rapoartele”).

Cadrul juridic

2 Articolul 2 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) prevede:

„Documentele sensibile, astfel cum sunt definite la articolul 9 alineatul (1), sunt supuse unui regim special, în conformitate cu respectivul articol.”

3 Articolul 4 alineatul (1) litera (a) din acest regulament este redactat în termenii următori:

„Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

(a) interesului public, în ceea ce privește:

— siguranța publică;

[…]

— relațiile internaționale;

[…]”

4 Articolul 9 din regulamentul menționat, intitulat „Regimul aplicabil documentelor sensibile”, prevede la alineatul (1):

„Documentele sensibile sunt documente emise de instituții sau agențiile create de către acestea, de statele membre, de țările terțe sau de organizațiile internaționale, clasificate «TRÈS SECRET/TOP SECRET» (Strict secret)", «SECRET» (Secret) sau «CONFIDENTIEL» (Confidențial) în temeiul normelor în vigoare în cadrul instituției în cauză, care protejează interesele fundamentale ale Uniunii Europene sau ale unuia sau mai multor state membre în domeniile definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) și, în special, în domeniile siguranței publice, apărării și chestiunilor militare.”

Istoricul cauzei

5 Prin scrisoarea din 4 mai 2009, domnul Jurašinović, întemeindu-se pe calitatea sa de cetățean al Uniunii, de cetățenie franceză, a solicitat Consiliului, invocând Regulamentul nr. 1049/2001, accesul la 205 rapoarte, precum și la documente având referința „ECMM RC Knin Log reports” întocmite în cadrul unei misiuni de supraveghere a Comunității Europene în Croația (denumită în continuare „ECMM”) realizată cu ocazia conflictelor din fosta Iugoslavie.

6 Prin decizia în litigiu, Consiliul a acordat numai un acces parțial la opt rapoarte.

7 Consiliul și-a justificat refuzul de a divulga documentele având referința „ECMM RC Knin Log reports” prin faptul că nu deținea niciun document cu această referință.

8 În ceea ce privește celelalte rapoarte a căror comunicare era solicitată, Consiliul a invocat drept motive de refuz al divulgării excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

9 Mai precis, Consiliul a considerat, mai întâi, că publicarea tuturor rapoartelor ar fi adus atingere intereselor Uniunii, punând în pericol relațiile internaționale ale Uniunii și pe cele ale statelor sale membre cu regiunea Europei vizată, precum și siguranța publică, în special siguranța și integritatea fizică a observatorilor, a martorilor și a altor surse de informație, ale căror identitate și aprecieri ar fi fost dezvăluite prin divulgarea rapoartelor respective.

10 În continuare, Consiliul a considerat că aceste rapoarte „își menținеau un nivel ridicat de sensibilitate, deși trecuseră 14 ani de la desfășurarea faptelor relatate în acestea”.

11 În sfârșit, ca răspuns la un argument al domnului Jurašinović potrivit căruia documentele solicitate fuseseră deja divulgate, Consiliul a recunoscut că rapoartele în discuție fuseseră comunicate Tribunalului Penal Internațional pentru Fosta Iugoslavie, creat de Organizația Națiunilor Unite (denumit în continuare „TPII”), în cadrul cauzei Gotovina și alții, aflată pe rolul acestui tribunal. Cu toate acestea, comunicarea respectivă ar fi fost făcută potrivit principiului comunicării internaționale cu un tribunal internațional, iar nu în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

12 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 19 noiembrie 2009, domnul Jurašinović a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu. Toate cele trei motive pe care se întemeia această acțiune au fost respinse de Tribunal.

13 În primul rând, la punctele 42 și 43 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins primul motiv al domnului Jurašinović, potrivit căruia pretinsa neutralitate a rapoartelor, rezultat al faptului că ECMM nu era parte în conflictul din fosta Iugoslavie, ar fi trebuit să permită accesul la documentele solicitate. În special, Tribunalul a apreciat că această împrejurare, presupunând că ar fi fost stabilită, nu avea niciun efect asupra aspectului dacă divulgarea rapoartelor era sau nu era susceptibilă să aducă atingere protecției interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale, întrucât rapoartele conțineau aprecieri și analize ale situației politice, militare și referitoare la securitate în zona Knin în luna august 1995. Prin urmare, în cazul în care ar fi fost divulgat conținutul rapoartelor respective, acesta ar fi fost susceptibil, pe de o parte, să aducă atingere politicilor Uniunii prin care se urmărește să se contribuie la pacea, la stabilitatea și la o reconciliere regională durabilă în această regiune a Europei și, pe de altă parte, să creeze o situație care ar fi diminuat încrederea statelor din Balcanii de Vest în procesul de integrare în Uniune.

14 În al doilea rând, la punctele 50 și 51 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins al doilea motiv al domnului Jurašinović, potrivit căruia rapoartele ar fi trebuit să fie divulgate, având în vedere că nu fuseseră calificate în prealabil drept „sensibile” în sensul articolului 9 din Regulamentul nr. 1049/2001. Tribunalul a arătat, în această privință, că nici din această dispoziție, nici din articolul 4 din regulamentul menționat nu rezultă că lipsa unei asemenea calificări a unui document interzice instituției în cauză să refuze accesul la acesta în considerarea riscului de atingere adusă protecției interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale, în cazul în care documentul solicitat ar conține elemente sensibile.

15 În al treilea rând, la punctele 55-63 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins al treilea motiv al domnului Jurašinović, potrivit căruia Consiliul ar fi divulgat anterior rapoartele către TPII, în cadrul cauzei Gotovina și alții în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, iar nu în temeiul principiului cooperării internaționale, care nu ar exista. Tribunalul a arătat în această privință că toate arhivele ECMM fuseseră transmise la TPII în anii ’90 pentru a da posibilitatea procurorului TPII să declanșeze

proceduri împotriva persoanelor presupus răspunzătoare pentru încălcări grave ale dreptului internațional umanitar săvârșite pe teritoriul fostei Iugoslavii după 1991. Pentru același motiv, Consiliul ar fi transmis procurorului, în cadrul cauzei menționate, în aplicarea articolului 70 B din Regulamentul de procedură și de probațiune al TPII, 48 de rapoarte vizate de cererea de acces a domnului Jurašinović. În orice caz, Tribunalul a constatat că acțiunea în anulare introdusă de domnul Jurašinović nu privea legalitatea deciziei Consiliului de a autoriza comunicarea acestor 48 de rapoarte. În plus, niciun element al dosarului nu ar permite să se presupună că cele 48 de rapoarte ar fi fost comunicate de Consiliu domnului Gotovina în urma unei cereri de acces formulate în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.

Concluziile părților

16 Domnul Jurašinović solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal sau, în lipsa unei asemenea decizii, anularea deciziei în litigiu;

— obligarea Consiliului să autorizeze accesul la toate documentele solicitate și

— obligarea Consiliului să îi plătească o sumă de 8 000 de euro cu titlu de despăgubiri procedurale, la care se aplică dobânzi egale cu rata dobânzii Băncii Centrale Europene la data înregistrării cererii introductive.

17 Consiliul solicită respingerea recursului și obligarea domnului Jurašinović la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

18 Domnul Jurašinović invocă trei motive în susținerea recursului formulat.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

19 Prin intermediul primului motiv, domnul Jurašinović susține, în esență, că Tribunalul, întrucât s-a pronunțat asupra acțiunii în anulare fără să fi consultat și examinat în prealabil documentele în discuție, nu a respectat „echitatea procesului”.

20 Potrivit Consiliului, acest motiv este, mai întâi, vădit inadmisibil, întrucât domnul Jurašinović nu a identificat norma juridică ce ar fi fost încălcată.

21 În plus, Consiliul susține că, în orice caz, nicio normă nu obligă Tribunalul, înainte de a se pronunța asupra unei acțiuni având ca obiect anularea unei decizii de refuzare a accesului la documente la care se solicită accesul, fie să ceară prezentarea acestor documente, fie să le examineze. Astfel, nici jurisprudența, nici dispozițiile din Regulamentul de procedură al Tribunalului privind măsurile de organizare a procedurii și de cercetare judecătorească nu ar impune o obligație în acest sens, Tribunalul având în această privință posibilitatea de a solicita prezentarea documentelor respective.

Aprecierea Curții

22 Trebuie arătat de la bun început că, în mod contrar celor susținute de Consiliu, din argumentele prezentate de domnul Jurašinović reiese că acesta a invocat cu claritate încălcarea dreptului la un proces echitabil, rezultat în special din lipsa examinării de către Tribunal a documentelor solicitate. Decurge de aici că primul motiv este admisibil.

23 În ceea ce privește fondul, trebuie verificat dacă, după cum pretinde domnul Jurašinović, Tribunalul era obligat să dispună prezentarea documentelor solicitate pentru a se pronunța asupra acțiunii în anulare.

24 Or, trebuie să se constate în această privință că nicio normă procedurală a Tribunalului nu impune o asemenea obligație.

25 Astfel, după cum a arătat în mod întemeiat Consiliul, dispozițiile din Regulamentul de procedură al Tribunalului privind măsurile de organizare a procedurii și de cercetare judecătorească, în special articolul 64 alineatul (3) litera (d), articolul 65 litera (b) și articolul 67 alineatul (3) din regulamentul menționat, se limitează să prevadă că Tribunalul, dacă este cazul, se poate afla în situația de a lua cunoștință de un document la care s-a refuzat accesul public, solicitând instituției în cauză prezentarea acestui document.

26 Pe de altă parte, trebuie să se adauge în această privință că legalitatea unei decizii de refuzare a accesului la documente, precum cea în discuție în speță, trebuie în principiu să fie apreciată mai degrabă în raport cu motivele în temeiul cărora a fost adoptată, decât numai în raport cu documentele solicitate.

27 Desigur, în cazul în care reclamantul contestă legalitatea unei decizii prin care i se refuză accesul la un document în aplicarea uneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, susținând că excepția invocată de instituția în cauză nu era aplicabilă documentului solicitat, Tribunalul trebuie să dispună prezentarea documentului respectiv și examinarea acestuia cu respectarea protecției jurisdicționale a reclamantului respectiv. Astfel, dacă nu ar consulta el însuși documentul menționat, Tribunalul nu ar fi în măsură să aprecieze *in concreto* dacă accesul la acest document putea fi refuzat în mod valabil de instituția respectivă în temeiul excepției invocate și, prin urmare, să aprecieze legalitatea unei decizii prin care se refuză accesul la documentul respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iunie 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Comisia, C-135/11 P, punctul 75).

28 Cu toate acestea, după cum reiese în special din cuprinsul punctelor 18 și 29 din hotărârea atacată, domnul Jurašinović nu a susținut în primă instanță că excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 nu erau aplicabile documentelor în cauză, ci s-a limitat să conteste temeinicia argumentelor prezentate de Consiliu în decizia în litigiu pentru a dovedi că divulgarea acestor documente ar fi adus atingere intereselor protejate de aceste excepții.

29 Or, nu se poate susține că, pentru a aprecia legalitatea motivelor de refuzare a accesului la un document, invocate de o instituție în temeiul unei excepții a cărei aplicabilitate nu este contestată, Tribunalul este obligat să dispună sistematic prezentarea întregului document la care se solicită accesul.

30 Astfel, în exercitarea marjei de apreciere de care dispune în materia evaluării elementelor de probă, Tribunalul poate decide dacă, într-un caz concret, este necesar ca acest document să îi fie prezentat, pentru a examina temeinicia motivelor pe baza cărora o instituție a refuzat accesul la documentul menționat.

31 În consecință, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

32 Prin intermediul celui de al doilea motiv, domnul Jurašinović susține, mai întâi, că Tribunalul, apreciind că, în mod întemeiat, Consiliul refuzase accesul la documentele solicitate pentru motivul că acestea conțineau „elemente sensibile”, fără ca documentele respective să fi fost calificate în prealabil drept „documente sensibile” în sensul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, a încălcat această dispoziție, precum și articolul 4 alineatul (1) din regulamentul menționat. Astfel, o asemenea interpretare, pe de o parte, ar extinde domeniul de aplicare al articolului 9 alineatul (1) dincolo de ceea ce prevede textul acestuia și, pe de altă parte, ar conferi instituțiilor un drept discreționar de a refuza accesul la orice document, calificându-l drept „sensibil” *a posteriori*, iar nu de la crearea lui.

33 În continuare, o asemenea interpretare extensivă a articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 s-ar justifica cu atât mai puțin în cazul în care, precum în speță, instituția în cauză, pentru motive întemeiate pe protecția relațiilor internaționale, refuză accesul la documente neclasificate în sensul acestei dispoziții. Astfel, aceasta nu s-ar referi decât la „siguranț[a] public[ă], [la] apăr[are] și [la] chestiunil[e] militare” și nu ar face nicio referire la protecția relațiilor internaționale.

34 În sfârșit, potrivit domnului Jurašinović, împrejurarea că documentele solicitate fuseseră elaborate anterior intrării în vigoare a Regulamentului nr. 1049/2001 este inoperantă, întrucât Consiliul dispune de posibilitatea, neutilizată în speță, de a califica documente drept „sensibile” în sensul articolului 9 alineatul (1) ulterior creării acestora.

35 În această privință, Consiliul răspunde, mai întâi, că premisa pe care se întemeiază argumentele domnului Jurašinović este în mod vădit greșită, având în vedere că decizia în litigiu era bazată numai pe articolul 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, iar nu pe articolul 9 din acesta. Pe de altă parte, documentele în cauză ar fi fost anterioare Regulamentului nr. 1049/2001 și, prin urmare, nu ar fi putut fi calificate drept „sensibile” în sensul articolului 9 alineatul (1).

36 Consiliul susține, în continuare, că raționamentul domnului Jurašinović se întemeiază pe o confuzie între noțiunea „document sensibil”, definită la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, și cea de „element sensibil” utilizată de Tribunal. Astfel, prima noțiune ar identifica documentele clasificate „confidențial”, „secret” sau „strict secret”, în conformitate cu dispoziția menționată, în timp ce a doua noțiune ar privi informațiile a căror divulgare ar aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește relațiile internaționale.

37 În sfârșit, Consiliul arată că prin interpretarea dispozițiilor în cauză propusă de domnul Jurašinović devine inoperantă excepția privind protecția relațiilor internaționale prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, în măsura în care aceasta implică faptul că excepția respectivă nu poate fi invocată decât atunci când articolul 9 din regulamentul menționat este aplicabil, în condițiile în care acest articol nu se referă la protecția relațiilor internaționale ale Uniunii.

Aprecierea Curții

38 Trebuie constatat de la bun început că din cuprinsul punctelor 7 și 43 din hotărârea atacată reiese că decizia în litigiu a fost adoptată numai în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (a) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, motivul fiind în special caracterul sensibil al elementelor cuprinse în rapoarte care ar fi putut aduce atingere protecției interesului public în ceea ce privește siguranța publică și relațiile internaționale. Prin urmare, Consiliul nu a supus aceste rapoarte regimului specific al documentelor sensibile prevăzut la articolul 9 din Regulamentul nr. 1049/2001.

39 Cu toate acestea, potrivit domnului Jurašinović, Consiliul nu se putea prevala de excepțiile prevăzute la articolul 4 menționat pentru a refuza accesul la rapoarte fără să le fi clasificat în prealabil „strict secret”, „secret” sau „confidențial”, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001.

40 Această interpretare a articolelor 4 și 9 din Regulamentul nr. 1049/2001 nu poate fi reținută.

41 În această privință, trebuie să se arate, mai întâi, că, astfel cum a statuat în mod întemeiat Tribunalul la punctul 51 din hotărârea atacată, nu rezultă nici din articolul 4, nici din articolul 9 din Regulamentul nr. 1049/2001 că lipsa unei clasificări prealabile a unui document conform articolului 9 alineatul (1) menționat interzice unei instituții să refuze accesul la documentul respectiv în temeiul articolului 4 menționat.

42 În continuare, aceste două dispoziții urmăresc obiective diferite.

43 Astfel, pe de o parte, după cum reiese și din articolul 2 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1049/2001, articolul 9 din acest regulament nu urmărește decât să prevadă un regim special, mai ales pentru persoanele care trebuie să trateze cererile de acces la documentele instituțiilor, în ceea ce privește documentele calificate drept sensibile și clasificate „strict secret”, „secret” sau „confidențial” în temeiul normelor în vigoare în cadrul instituției în cauză care protejează interesele fundamentale ale Uniunii Europene sau ale unuia sau mai multor state membre în domeniile definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001.

44 Pe de altă parte, articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, întrucât introduce un regim de excepții de la dreptul de acces la documentele instituțiilor conferit publicului prin articolul 1 din acest regulament, autorizează instituțiile să refuze accesul la un document pentru a evita ca divulgarea acestuia din urmă să aducă atingere unuia dintre interesele protejate prin acest articol 4 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul, C-266/05 P, Rep., p. I-1233, punctul 62, precum și Hotărârea din 17 octombrie 2013, Consiliul/Access Info Europe, C-280/11 P, punctul 29 și jurisprudența citată).

45 În sfârșit, potrivit unei jurisprudențe constante, în cazul în care instituția în cauză decide să refuze accesul la un document a cărui comunicare îi este solicitată, acesteia îi revine în principiu obligația de a furniza explicații cu privire la modul în care accesul la acest document ar putea să aducă atingere concret și efectiv interesului protejat de o excepție prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 pe care această instituție o invocă. Pe de altă parte, riscul unei astfel de atingeri trebuie să fie previzibil în mod rezonabil, iar nu pur ipotetic (Hotărârea din 21 iulie 2011, Suedia/MyTravel și Comisia, C-506/08 P, Rep., p. I-6237, punctul 76 și jurisprudența citată).

46 Or, în acest context, împrejurarea că o instituție consideră că un document este sensibil în sensul articolului 9 din Regulamentul nr. 1049/2001, implicând în același timp că cererile de acces la acest document trebuie supuse regimului special prevăzut la această dispoziție, nu poate, singură, să justifice aplicarea în privința acestui document a excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001.

47 De asemenea și în sens invers, simplul fapt că un document nu este calificat drept „sensibil” în sensul articolului 9 menționat nu poate exclude aplicarea excepțiilor prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1049/2001 fără a lipsi această din urmă dispoziție de efectul util.

48 În consecință, al doilea motiv nu este fondat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentele părților

49 Prin intermediul celui de al treilea motiv, domnul Jurašinović reproșează, în esență, Tribunalului că a săvârșit o serie de erori de drept atunci când a înlăturat argumentul potrivit căruia Consiliul refuzase în mod greșit domnului Jurašinović accesul la rapoarte, deși le comunicase deja, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, unor terți, în speță Ministerului Public al TPII și apărării domnului Gotovina.

50 În primul rând, domnul Jurašinović susține că rapoartele nu au fost comunicate către TPII pe baza unui pretins principiu al cooperării internaționale cu un tribunal internațional, principiu care nu ar exista, ci în aplicarea Regulamentului nr. 1049/2001. În aceste condiții, Consiliul nu ar putea refuza accesul altor terți, precum însuși domnul Jurašinović, la documentele pe care le-ar fi comunicat deja domnului Gotovina. Astfel, un asemenea refuz ar constitui o discriminare între domnii Jurašinović și Gotovina, ambii cetățeni ai Uniunii.

51 Ca răspuns la aceste argumente, Consiliul susține că domnul Jurašinović confundă accesul publicului la documentele instituțiilor cu accesul privilegiat la aceste documente. Numai primul tip de acces ar fi reglementat de Regulamentul nr. 1049/2001 și ar avea o aplicare *erga omnes*. În schimb, în cazul în care accesul la un document se acordă pe un alt temei juridic decât Regulamentul nr. 1049/2001, acest acces ar fi privilegiat și nu ar privi decât beneficiarul. Consiliul precizează că transmiterea documentelor respective Ministerului Public al TPII și apărării domnului Gotovina ține de al doilea tip de acces și se înscrie în obiectivele de politică externă și de securitate comună a Uniunii, care ar include și promovarea cooperării internaționale.

52 În al doilea rând, domnul Jurašinović, pe de o parte, contestă constatarea Tribunalului potrivit căreia comunicarea documentelor în discuție Ministerului Public al TPII și apărării domnului Gotovina a fost efectuată în temeiul articolului 70 B din Regulamentul de procedură și de probațiune al TPII, întrucât această constatare nu este fondată decât pe explicațiile furnizate de Consiliu în memoriul său în apărare și în ședință, în lipsa oricărui element de probă. Pe de altă parte, acesta reproșează Tribunalului că a constatat că toate arhivele fuseseră transmise la TPII în anii ’90 pentru a da posibilitatea procurorului TPII să declanșeze proceduri împotriva persoanelor presupus răspunzătoare pentru încălcări grave ale dreptului internațional umanitar săvârșite pe teritoriul fostei Iugoslavii după 1991, deși, în ședință, reprezentanta Consiliului nu a fost în măsură să indice cu exactitate data la care documentele fuseseră trimise la TPII.

53 Consiliul arată că problema dacă articolul 70 B din Regulamentul de procedură și de probațiune al TPII constituia temeiul legal al comunicării documentelor în cauză nu este determinantă în raport cu dreptul Uniunii. Astfel, în speță, ar trebui să se stabilească dacă documentele vizate au fost transmise Ministerului Public al TPII și apărării domnului Gotovina în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 sau al normei din dreptul Uniunii aplicabile anterior, și anume Decizia 93/731/CE a Consiliului din 20 decembrie 1993 privind accesul public la documentele Consiliului (JO L 340, p. 43). Or, potrivit Consiliului, situația ar fi diferită, documentele în discuție fiind transmise în cadrul politicii externe și de securitate comună a Uniunii.

54 În al treilea rând, domnul Jurašinović susține că Tribunalul, întrucât nu a anulat, nici măcar în parte, decizia în litigiu, din cauză că 48 din totalul rapoartelor fuseseră transmise efectiv apărării domnului Gotovina, a săvârșit o eroare de drept.

55 Consiliul susține în această privință că cele 48 de rapoarte nu erau în domeniul public.

56 În al patrulea și ultimul rând, domnul Jurašinović susține că Tribunalul, întrucât nu a ținut seama de o scrisoare din 30 mai 2007 prin care domnul Gotovina ar fi solicitat Consiliului accesul la rapoarte în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, deoarece această scrisoare nu fusese prezentată în cadrul cauzei T-465/09 în care s-a pronunțat hotărârea atacată, a săvârșit o eroare de drept. În această privință, domnul Jurašinović susține că a luat cunoștință de scrisoarea respectivă doar după încheierea cercetării judecătorești în această cauză, ceea ce l-ar fi împiedicat să prezinte documentul respectiv, cu atât mai mult cu cât Tribunalul ar fi respins ca tardiv memoriul său în replică. Cu toate acestea, aceeași scrisoare ar fi fost depusă în cadrul cauzei T-63/10 în care s-a pronunțat Hotărârea Tribunalului din 3 octombrie 2012, Jurašinović/Consiliul, între aceleași părți, în fața aceluiași complet de judecată. Prin urmare, Tribunalul nu ar fi putut pune la îndoială în mod valabil existența acestei scrisori.

57 În această privință, Consiliul răspunde că cererea menționată de domnul Jurašinović nu a fost prezentată în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, având în vedere că era vorba despre o cerere de acces privilegiat. În orice caz, Consiliul susține, pe de o parte, că nu a tratat această cerere ca și cum ar fi intrat în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 și, pe de altă parte, că documentele nu au fost trimise direct apărării domnului Gotovina.

Aprecierea Curții

58 Pentru a răspunde la aceste argumente, este suficient să se arate că, chiar presupunând că accesul la un document acordat unui solicitant în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 ar permite, după cum susține domnul Jurašinović, oricărui alt solicitant al accesului de a obține comunicarea aceluiași document, trebuie să se constate că din hotărârea atacată rezultă că domnul Jurašinović nu a reușit să demonstreze că apărarea domnului Gotovina și Ministerul Public al TPII au obținut accesul la rapoarte în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.

59 Astfel, după cum rezultă din cuprinsul punctului 63 din hotărârea atacată, singurul element invocat în ședință de M. Jurašinović în această privință este o scrisoare din 30 mai 2007 prin care domnul Gotovina sau consilierii săi ar fi solicitat Consiliului accesul la anumite rapoarte. Or, această scrisoare nu a fost prezentată în cauza de față.

60 În consecință, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept prin faptul că nu a luat în considerare scrisoarea respectivă.

61 Astfel, pe de o parte, domnul Jurašinović recunoaște că nu a prezentat scrisoarea din 30 mai 2007 în cauza în care s-a pronunțat hotărârea atacată. În această privință, el se limitează să explice motivele pentru care nu a prezentat elementul de probă respectiv, și anume împrejurarea că memoriul său în replică, prezentat în afara termenului, nu fusese admis de Tribunal, iar cercetarea judecătorească era încheiată.

62 Pe de altă parte, în măsura în care domnul Jurašinović susține că Tribunalul nu putea ignora existența acestei scrisori, având în vedere că aceasta fusese oricum depusă în dosarul cauzei T-63/10, este suficient să se arate că Tribunalul nu poate aprecia temeinicia unei acțiuni pe baza unor elemente de probă care nu au fost depuse în cadrul cauzei respective, în conformitate cu normele de procedură aplicabile.

63 În ceea ce privește celelalte argumente din susținerea prezentului motiv, este suficient să se constate că acestea se întemeiază pe premisa potrivit căreia rapoartele la care a avut acces apărarea domnului Gotovina și Ministerul Public al TPII le fuseseră comunicate în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.

64 Or, pentru motivele menționate la punctele 58-62 din prezenta hotărâre, domnul Jurašinović nu a reușit să dovedească faptul că această premisă era întemeiată. Prin urmare, aceste argumente trebuie înlăturate.

65 Pe de altă parte, trebuie să se arate că, după cum subliniază în mod corect Tribunalul la punctul 57 din hotărârea atacată, temeiul juridic al comunicării rapoartelor domnului Gotovina în cadrul procesului său de la TPII nu este susceptibil să repună în discuție legalitatea deciziei în litigiu, întrucât nu s-a dovedit că aceasta a fost adoptată în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.

66 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie respins ca nefondat și al treilea motiv și, prin urmare, recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

67 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

68 Întrucât domnul Jurašinović a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Consiliului.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Îl obligă pe domnul Ivan Jurašinović la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături